

Poviedka O pánovi Fredovi

Autor: Johanka Hrdinová, 3. B

Sadol si na lavičku v parku a ako každú sobotu, len tak sedel a vnímal svet okolo seba. Sledoval ihrajúce sa vtáky, čo krúžili nad jeho hlavou ako pes, keď sa snaží si odhryznúť chvost. Sledoval deti naháňajúce sa na trávniku, bosými nohami sa zabárali do čerstvej jarnej trávy a veselo sa smiali. Sledoval aj to, ako jedno z detí začalo náhle kričať a ručať ako znásilnená krava, vrhlo sa k zemi a nechalo na seba nalákať pozornosť rodičov, ktorí sa okamžite rozbehli k nemu. Osy sú nepriateľky bosých nôh. Sledoval mravce, ako v zástupe lezú na strom ani vojaci na cvičení. Sledoval, ako sa na operadle lavičky pária muchy. Sledoval rodinky a páry zoskupené pri sobotňajšom pikniku a dostal chuť na sendvič s arašidovým maslom alebo džemom.

Ako inak, nič so sebou nemal, ani vodu, ani jedlo, ani noviny a dokonca ani psa, ktorého by prišiel vyvenčiť. Nie. Fredo sa vyžíval v tom, keď mohol len tak nečinne sedieť na lavičke alebo pri strome a sledovať, a pozorovať. Nikto nevedel, načo mu to bolo. Už viacerí ľudia sa pri ňom zastavili, keď ho tam opakovane stretávali. Nikdy nebol zhovorčivý, no keď sa ho už niekto niečo spýtal, vždy vedel odpovedať. Aj keď jeho odpovede pýtajúcim sa nedávali vždy zmysel. Načo, preboha, stále pozerá len tak dookola? No Fredovi to zmysel dávalo. Nikto z parku o ňom nič nevedel, aj keď sa našlo pár zvedavcov, ktorí ho sledovali domov, a tak sa dozvedeli, kde býva. Čo z toho?

Nemal kamarátov, nemal rodinu. No dobre, isteže mal rodinu. Ale nie pri sebe. Už dávnejšie sa odsťahoval, nie pre zlé vzťahy, ale jednoducho to chcel. A kamarátov, to sa nevie, či má. Pozná ľudí, pamätá si tváre, dobre s nimi vychádza, ale nazvať ich priateľmi by bolo... asi až príliš osobné.

Vždy, keď dovnímal, mohlo to byť aj päť hodín, si išiel k studničke naberať za hrst' čirej, studenej vody. Najprv si ňou umyl tvár, a potom hodil pár kvapiek za krk. Až potom sa pobral domov. Zvyčajnými cestičkami, stretával zvyčajné miesta. Človek by si myslel, že by chcel aspoň vidieť nové uličky a cesty k svojmu domu. Nie. Ak by sa mu zachcelo, tak by pokojne mohol. No nechcelo sa mu. Zbytočne by sa mu predĺžila cesta. A on za tých päť hodín aj vyhladol. Nemíňal peniaze na pouličné jedlá, šiel rovno do kuchyne a spravil si večeru. Večeru o pol piatej. Vždy si jedlo dostatočne nazdobil, aby sa chutnejšie kĺzalo dolu hrdlom.

Keď dovečeral, upratal, akoby tam nikto predtým nejedol, zašiel do obývačky zapratanej obrazmi. Keď ste sa pozreli bližšie, neboli to normálne obrazy. Boli to zarámovane písmená, slová, vety a celé texty rôznych veľkostí, farieb a tvarov. Fredo sa vyžíval, keď sa na ne mohol pozeráť, no ešte radšej tie obrazy tvoril.

Bol obľúbený u pouličných predavačov kníh, častejšie ako do práce (vlastne žiadnu prácu nemal) chodieval na trhy a pozeral si staré knihy. Aj nové. Pozeral všetky knihy. Vždy kúpil najviac jednu, aj keď pri vyberaní strávil možno aj hodinu. Vedel, že tam tí predavači budú zas, keď sa vráti. Takto mu neunikla ani jedna kniha, ktorú si chcel dopredu kúpiť. Chodil tam naozaj takmer každý deň.

Potom si ju doma celú prečítal, čo mu zabralo čas od večere po spánok. Ráno, keď sa zobudil, náhodne vytrhol jednu stránku z prečítanej knihy a hodil si ju na kopy. Jeho 'Kopa' predstavovala skutočne kopy, prekvapivo, ktorá pozostávala z ledabolo hodených lepidiel, nožníc, šnúrok, lupy, formičiek na pečenie a stránok z kníh, ktoré však neboli ledabolo pohodené, ale naukladané pekne na kôpke. Knihy, z ktorých si už svoju stránku vytrhol a ktoré už nepotreboval, dal buď do zberu, alebo sa ich nejako pokúsil využiť, alebo ich jednoducho vyhodil. Nebolo mu ľúto vyhodiť knihu, lebo mu poslúžila. Kúpil si ju, prečítal, mal z nej pôžitok a časť z nej, jej malé srdiečko si predsa nechal. Čo bude robiť s celou veľkou knihou, keď mu stačí, aby si nechal to najdôležitejšie, čo z nej potrebuje - spomienku na pocit čítania jej života.